

- Не ритай срещу съдбата си! Тя винаги може да те изненада и временните ти „недоразумения“ с нея може да целят проверки на житейска устойчивост при несгоди. Знае ли човек?...

- Трудно е човек да бъде устойчив при липса на ясни правила за доказване.

Усмивката появила се на лицето на „гостенина“ на масата му, демонстрира забава към търсените от него правила за реализиране. Външният му вид вече му бе дал доказателства, че или ги познава, или съдбата е била щедра към него и нищо чудно някъде в неговия свят, той да ги налага. Сметна, че няма да е нахалство, ако на свой ред го попита за предмета на неговите житейски занимания:

- Надявам се, че вътрешно не ми се подигравате за направеното заключение, макар че житейският Ви опит Ви дава право на това. Във вашата професия как стои въпроса за правилата, ако разбира се не прекрачвам прага на благоприличието?

- Стана ясно, че не имаш достатъчно свободно време. Искаш ли да ги усетиш на практика?

Поканата бе повече от изненадваща! Нищо не губеше при даване на съгласие да го последва в неизвестното. Начинът, по който бе тръгнал деня му, можеше да бъде разнообразен с визита в света на човек, понесъл тежък удар от съдбата си. Дори той да го покани заради собствената си самота, пак нямаше да е лошо. Щеше да запълни част от деня му в разговор, извеждаш го поне временно от спомена за случилото се с детето му преди година. Вече беше станал участник в скръбта му. Беше приел и начина, по който той бе сметнал да я възпомене. Беше уважил желанието му да го превърне в свое събеседник, въпреки нелипсващите възможности да избере друг от съседните маси. Редно беше да довърши започналото с платената пица, в ден, предопределен от съдбата му за нови запознанства...

VII

На броени метри от пицарията беше паркирано луксозно возило със служебна регистрация.

Слънцето правеше опит да преодолее сивата облачна завеса и да даде космическият си принос за поддържане на живота. Комбинацията между тях, бе своеобразно лекарство

срещу обезвереност от неуспех. *русишки!*

Сядането в колата беше съпроводено с поредица от любезности. И от страна на търпеливия шофьор, бързащ да отвори вратата на шефа си, и от страна на самият шеф, благосклонно побутващ го по рамото, да заеме мястото до неговото. С скорост неподобаваща на

СКОРОСТ

U, марката на колата потеглиха в посока възбуждаща интерес. Трите букви на институцията V U,
към която се отправиха, разкриха служебната принадлежност на човека до него. I I.

φ₂ След около половин час бяха пред сградата, внушаваща обществено нежелание за допир с
хората работещи в нея. Работата с органите на реда φ не беше от най-предпочитаната. Винаги
носеше привкус на тревога и несигурност за деяния, влизаци в противоречие със закона.

φ₁ Съмненията, че нещо някъде си сторил, беше първото чувство обземащо човек, налагащ се
да прекрачи входната ѝ врата.

φ₁ Такива терзания той нямаше. Само повишаващо се любопитство от това, което го
очакваше φ като гостенин във ведомството на тайните. Колата премина през тунел и спря в
подземие със строг режим на влизане и излизане. Близкият асансьор ги пое и скоро стъпиха
в коридор φ постлан с дебел килим, заглушаващ нормалните стъпки на човек. Спряха пред

Lu врата с номер и надпис, показваща ранга на човека обитаващ пространството зад нея. Водач φ
φ₁ в тази обител на държавната и обществената закрила φ бе самият зам. φ министър. Отново X-има-!
влизаше в пространство на властта, с неznайни възможности за влияния върху житейски

пътеки. I I.

φ₁ Посрещна ги мъж в чинна поза φ който побърза да стане и отдаде служебния етикет към по-
висшестоящ. Съпроводи ги до кабинета и получи заповед да не ги свързва с външния свят φ φ,
до ново нареждане. Поканиха го да седне на огромния кожен фотьойл, имащ още четири

U, „близнака“ φ за осигуряване удобството на посетители. Нямаше време да огледа в детайли
подредбата, но направи автоматично разликата във финеса между държавната и частната
дизайнерска идея за служебен уют. I I.

I? - Е, откъде да започнем. I. Попита сядащият срещу него обитател на кабинета. I. Виждаш, че U-
I. тук е най-подходящото място за водене на разговор за правилата φ на всичко свързано с U,
мечтите на хората. I

I. Не можеше да не се съгласи с това твърдение. Тук намираха прием хора от всякакъв
калибър, доведени по различни причини. И всеки имаше какво да каже за правилата, по
които живееше φ постигнатите чрез тях резултати от прилагането им. Направо си беше
информационна банка за споделяне и оценяване на правила, надлежно припознавани като
I. надеждни, или по природа погрешни. I

- Изпитвам трудност в избора. Предишната атмосфера бе по-предразполагаща за
откровеничене...

I? - Мислиш ли, че тук няма основания за такова. I. Та откровението е мото на тази
I. институция. I. Всяка казана тук дума φ е повик към откровение и неизбежно, рано или късно U, φ U,
I. води до него. I. Спокойно, не си на разпит. I. А и не си тук по силата на някаква I.

конспирация. Просто стечение на обстоятелства и желание да ти бъде полезен, доколкото мога. Впрочем, защо не си потърси щастието в чужбина? Виж колко млада кръв се изля навън.

- Някак си не ми е присърце. Като ще ставам наемен работник на някого, по-добре тук. По лесно можеш да намериш човешко съчувствие при нужда. А и съм зле с езиците. Нямам афинитет към тях. Да се превръщам в мим, за да комуникирам, там някъде по света, не е мисъл, която ме блазни.

- А имаш ли интерес към службите. След промените нуждата от нови кадри е въпиюща. Хем работата е престижна, а и заплащането е сносно. Богат човек няма да станеш, но ще живееш щогоде прилично, ако не залитнеш да опитваш меда от каците, които срещаш ежедневно. Да знаеш, все някога това става ясно...

- Честно казано, никога такава мисъл не ме е осеняла. Не знам. Може би, защото нямам вътрешна нагласа за такава работа. Чувам, че хора работещи в тях си изгубват приятелите. А пък и това подчинение на пагона не пасва на моето свободолюбие.

- Нали знаеш, кога човек е най-свободен. Когато спазва закона!

- Аз спазвам закона, но не искам някой ден да спазвам закона на пагона. Такова нещо тук случва ли се?

- Да речем, че службата го изисква, но не е водещ принцип в работата ни.
- Ето, сам признавате, че правилата могат да бъдат подменяни, ако случай го налага.
Противопоставянето им вероятно води до нелицеприятни последици.

- Чакай, чакай, не мисли, че се намиращ в леговището на звяра. И ние сме обикновени хора със семейства, с грижи в ежедневието, с мечти като всички други. Не сме някоя самосъзиждаща се каста, примерно като тия, които за една нощ станаха милионери и тръпнат да имат приятели сред нас, без да допускат публичност за това. Във всяка

система всеки на някой се отчита. Дори и тези, които стоят на върха на йерархична пирамида – държавна или частна. Това е правило, съпътстващо неизбежно каквато и да е човешка дейност. Не вярвам да мечтаеш да бъдеш волна птичка без зависимост от нещо. Това е илюзия, не я подхранвай в себе си, ако наистина мислиш да и робуваш.

- Знам, че човек намира себе си там, където може да получи задоволство от постигнатото в живота. А животът не чака. И времето слага бариера на мечтите.

- Харесва ми липсата в теб на озлобление към живота. Хубаво е, че успяваш да разсъждаваш трезво при „награбилите“ те неволи. Мога да помисля за някакво решение, стига да пожелаеш моята помощ. Все пак поста, който заемам, ми дава тази възможност.

- Ето, още едно правило. От човек, към човек, за човек.

За да стане главна буква МАКА, се използва И.

Стоян Вълчаров

След предлог →
Еднакви
КРАТЪК
ЗНАК!

- Не е правило, а природна необходимост за оцеляване на човешкия род. Без взаимопомощта и праотците ни е нямало как да оцелеят в първобитното си невежество за заобикалящия ги свят. Стъпките раждат цивилизацията. А цивилизацията променя бързината на стъпките. Твоето цивилизирано съзнание те кара да търсиш тип приобщаване на твоя смисъл на живота към смисъла на живота на другите. И без тази приобщеност, създаваща колективността по пътя на общото и единичното оцеляване, е немислимо да бъдеш единак без зависимости и отговорности. Колкото по-рано проумееш и приемеш неизбежността на този факт, толкова по-бързо ще намериш основания да мечтаеш.

Л
Ф
Ф

Замисли се, че водят разговор. Продължение на сутрешния. Само събеседника бе друг. От първия очакваше помощ, след преценки, че я заслужава. Вторият му я предлагаше, без да се стреми да разбере колко струва. Две ръце носещи различия в разбирането на помощ. Но и две ръце, обвързващи нуждите му с поведение, променящо представи за правила на оцеляване. Разбираше трудността на избора си!

У
Ф
Л

- Неудобно ми е да Ви помоля за такъв жест, промълви той, очаквайки стоящият пред него политик да каже нещо за безсмислието на това му усещане. Осъзна, че се „превива“ пред шанса и вмажената му гордост болезнено му напомни за това, „удрайки го“ под лъжичката, сякаш да му подсказва риска от подобна молба. Не мислеше, че такъв има, или е възможно да има. Беше в положение на търсещ, а не на молещ. А и дали евентуалното предложение ще има резултат, който да го удовлетворява, бе в сферата на хипотезите.

Ф
Ф

- Остави ми някакви координати за връзка! Ако успея в начинанието си ще те потърся. А сега ме извини! Службата не чака. Ако се нуждаеш от транспорт, моята кола ще те закара.

Ф

- Много благодарности чухте днес от мен. Поднасям Ви и следващата. Но ще се прибера с обществения транспорт. Не искам да прекалявам с Вашата любезност.

Издиктува номера си на мобила, подаде чистосърдечно ръка за изпроводяк и получавайки пропуск за напускане на сградата, след минути беше извън обкръжението на новия си познат и сянката на „силовата“ сграда. Емоциите му бяха достатъчни за днес и пое с по-малка угриженост за случващото му се към ергенското си убежище. Денят вече бе навлязъл в следобедната си ленивост, напомняща, че и една дрямка също може да бъде полезна за трезва оценка на изживяното.

Ф

VIII